

Чичо Митушъ помълча, следъ туй продължи:

— Смѣшъ се ти, ама нищо не знаешъ. Азъ, да ти кажа ли, за мене вола е по-умно и отъ коня. Не виждашъ ли кога оремъ: Балана и Чивга нали ги впрѣгаме въ дъното, до плуга. Какъ крепятъ плуга — нито въ лѣво, нито въ дѣсно отиватъ, все по брезната, все едно държатъ. А предния чифъ, калаузитѣ, дето водятъ плуга? Като изкарашъ една брезна и минешъ на другата страна, какво мислишъ? Ти ли ги обръщашъ? Ти викашъ „чаа! чаа!“, ама тѣ сами си знаятъ работата. Затуй ги казватъ калаузи, че водятъ: извъртятъ се и право въ брезната. И тръгватъ: разъ, два, разъ, два...

Аго хвърли цигарата и се размѣ.

— Смѣшъ се, ама си глупавъ, — каза чичо Митушъ. Той помълча замисленъ, въздъхна и продължи: — Добитъкъ е, ама и то носи душа. Въ наше село имаше единъ дѣдо Стоянь, Индже-Стойанъ. Азъ не съмъ го запомнилъ, ама съмъ чувалъ... Та ще ти кажа, разболѣлъ се той, ще мре, зле билъ боленъ чияка. — Доведете, рекълъ, воловетѣ, доведете ги тукъ, предъ прага. Ела, Димитре, рекълъ на сина си и се облегналъ съ едната си ржка на него... Ела, бабо, рекълъ на жена си и се облегналъ на нея съ другата си ржка. И куцукъ-куцукъ, отива до вратата. Воловетѣ ги